

Usos incorrectes de l'infinitiu

L'infinitiu forma part de diverses estructures gramaticals, algunes de les quals són incorrectes.

L'infinitiu en combinació amb preposicions i conjuncions

Punts **que tractar**

Punts **per tractar**

Punts **a tractar**

Les construccions habituals que denoten una acció pendent d'execució són «nom + *per* + infinitiu» i «nom + *a* + infinitiu».

Aquests són els casos d'assetjament **per comentar** / **a comentar** amb els responsables de prevenció de riscos (*o* Aquests són els casos d'assetjament pendents *de comentar* / *que hem de comentar* amb els responsables de prevenció de riscos)

Document **per arxivar** / **a arxivar** (*o* Document *que s'ha d'arxivar* / *que es pot arxivar*)

Punts **a tractar** / **per tractar** (*o* Punts *que hem de tractar* / *per tractar*)

Espai **per emplenar per** l'entitat bancària

Espai **a emplenar per** l'entitat bancària

Quan volem explicitar qui fa l'acció, cal utilitzar la construcció amb *a*.

Qüestions **per tractar pel** consell de govern.

Qüestions **a tractar pel** consell de govern.

No tenir **res que dir**

No tenir **res a dir**

Sovint la construcció amb la preposició *a* està formada per *res*, *molt* o *poc* i un infinitiu, com ara *dir* o *fer*.

Tenim moltes coses **que fer**.

Tenim moltes coses **a fer**.

En sortir al carrer, va començar a ploure
Al sortir al carrer, va començar a ploure

En textos formals fem servir la combinació «*en* + infinitiu». Es tracta d'una construcció temporal que pot expressar una simultaneïtat de fets o una seqüenciació de fets:

En sortir al carrer, va començar a ploure (*fets simultanis*)

En saber que no arribariem a temps, vam cancel·lar la reserva (*fets encadenats, valor temporal-causal*)

En veure que no telefonava, ens vam començar a preocupar (*fets encadenats, valor temporal-causal*)

L'infinitiu imperatiu

Trucar abans d'entrar
Truqueu abans d'entrar

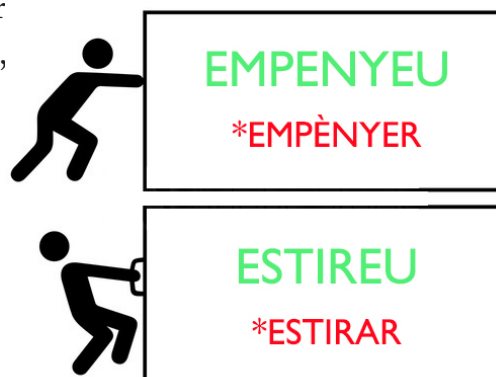
No hem de fer servir l'infinitiu per a expressar ordres, instruccions, avisos, recomanacions o precís, sinó l'imperatiu.

Veure la taula 3

Vegeu la taula 3

No passar

No passeu

L'infinitiu d'introducció

Comunicar-vos que s'ha restablert el sistema de correu electrònic
Us comuniquem que s'ha restablert el sistema de correu electrònic

L'ús de l'infinitiu independent per a introduir una frase o una idea final és incorrecte. En molts d'aquests casos hi ha implícit un verb com *voler, convenir* o *caldre*.

Destacar la generositat d'alguns integrants de l'equip.

Volem / Convé / Cal destacar la generositat d'alguns integrants de l'equip.

Hi ha altres casos, però, en què l'ús de l'infinitiu de manera independent sí que és correcte:

—Què faràs ara? —Estudiar anglès
(*en respostes*)

Demandar hora al metge
Presentar la instància
(*en una anotació en una agenda, amb un matís d'obligació*)

Els objectius són els següents:

- Consolidar...
 - Reformar...
 - Ampliar...
- (*en enumeracions*)

Reiniciar

Apagar

Cancel·lar

(*en interfícies digitals per a donar nom a les funcions d'un aparell, com a opcions disponibles*)

L'infinitiu condicional

De no presentar-se al·legacions, l'obra s'executarà

Si no es presenten al·legacions, l'obra s'executarà

La combinació «*de + infinitiu*» no té valor condicional. La construcció correcta és una conjunció o nexa condicional (*si, en cas que, a condició que...*) seguit d'un verb conjugat.

D'haver-se utilitzat la tramitació d'urgència, ens hauríem de preguntar si era prou justificada.

En cas que s'hagués utilitzat la tramitació d'urgència, ens hauríem de preguntar si era prou justificada.

L'infinitiu en textos que donen instruccions

On podem menjar?

On menjar?

Totes dues construccions són correctes, tot i que és preferible la primera. Es fan servir, sobretot, en pàgines web o en textos que donen instruccions.

Com hi podem arribar?

Com arribar-hi?

Què podem fer?

Què fer?

L'infinitiu com a substantiu

Correspon al secretari **el convocar** les sessions

Correspon al secretari **convocar** les sessions

Si l'infinitiu forma part d'una oració subordinada, l'ús de l'article *el* no és acceptable. Ara bé, si l'infinitiu fa la funció de substantiu, admet la flexió de gènere i de nombre i l'article o un altre element al davant.

Han estudiat **uns parlars** en particular.

Els sopars han de ser rics en vitamines i minerals.